

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kreditbeviserne vil jeg sige, at det er og bliver en Skønssag. Den højtærede Finansminister har ikke anført et eneste Bevis for, at det var nødvendigt at sætte Renten til 5 pCt. Han maatte indskrænke sig til at sige — og det er sikkert det eneste, han kan sige — det, at de til 5 pCt. gik af som varmt Brød, beviser naturligvis ikke, at de ogsaa til 4 pCt. var gaaet af paa samme Maade. Det er alt, hvad den højtærede Finansminister har sagt, det er hele Bevisførelsen, og nogen anden kan han af gode Grunde heller ikke fremføre. Men jeg sætter mit Skøn mod hans, og jeg mener, at jeg har paa min Side den langt overvejende Del af dem her i Landet, som tænker over dette Forhold, og at jeg har den almindelige sunde Sans paa min Side, naar jeg siger, at Folk vil være himmelglade ved at kunne faa 10-Kronesedler, som de kan gaa om med i deres Lomme eller lægge i deres Skuffe, og som bærer en Rente af eventuelt 4 pCt., i Stedet for Sedler, som ingen Rente bærer. Jeg tror, at netop det, som Finansministeren ønskede at undgaa, nemlig at disse Sedler skulde gaa til Banker og Sparekasser og kun faa af dem blive hos den almindelige Befolkning, meget bedre kunde undgaaes ved en Rente af 4 pCt. end ved en Rente af 5 pCt., thi det har vist sig, at Sparekasser og Banker ligefrem slaas om denne fortrinlige og sikre Pengeanbringelse, der er ikke saa lidt gunstigere, end den havde behøvet at være, og jeg tror, at Kreditbeviserne langt snarere vilde være blevet der, hvor de hører hjemme, ude i Befolkningen, hos de smaa Sparere, hos de Hundreder og Tusinder af enkelte Personer, naar Renten ikke havde været en saadan, at de blev et særlig yndet og efterspurgt midlertidigt Anlægspapir for Banker og Sparekasser.

Med Hensyn til Rigsdagens Stilling overfor et af Regeringen fremsat Lovforslag om Statslaan polemiserede Finansministeren mod mine Bemærkninger, men ikke med Rette, for naar han vil gennemlæse mine Udtalelser i Rigsdagstidenden, vil han se, at jeg udtrykkeligt har sagt, at Rigsdagen er bundet til at sige Ja eller Nej af de Grunde, som Finansministeren og jeg er enige om. Jeg har ikke sagt, at Rigsdagen er bundet til at sige Ja, jeg har sagt: bundet til at tage eller forkaste, medens den praktisk set er udelukket fra at kræve og gennemføre For-

andring i Betingelserne for Statslaanets Stiftelse.

Jeg skal ikke inklude mig paa nogen Strid med Finansministeren om Overensstemmelsen mellem hans Udtalelser her ved Lovforslagets første Behandling og hans Tilsagn i Betænkningen. Jeg overlader ganske til enhver at afgøre, om disse Udtalelser dækker hinanden eller ej, og det er mig ogsaa ganske ligegyldigt, hvorledes dette forholder sig, thi det, der er mig om at gøre, er, at Finansministeren har givet det Tilsagn, her foreliggende, et Tilsagn, som muliggør det for mig og mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget, saa maa Finansministeren selv om at tilvejebringe Overensstemmelse mellem sine Udtalelser ved første Behandling og dette Tilsagn. Den højtærede Minister var glad ved, at et saadant Tilsagn var kommet til at staa her. Det glæder mig, at vi kan glædes ved det samme. Den højtærede Finansministers Grund til Glæde er den, at han mente, at naar det stod her og var accepteret af Udvalget, var man bundet til med Velvillie at modtage det eller de Skattelovforslag, der vilde fremkomme fra ham. Jeg har netop tænkt mig noget lignende, at det maaske netop ikke var saa ringe en Tjeneste, vi gjorde Finansministeren ved at fremkalde dette Tilsagn. Dog tror jeg ikke, at Tjenesten ligger deri, at det skulde overvinde Vanskeligheder hos mig eller hos det Parti, jeg har den Ære at være Ordfører for, jeg mener, at ligesom vi har været villige til at erkende, at her var et Behov for Staten, og at Behøvet skulde dækkes, og ligesom vi har taget meget lempeligt paa hele denne Sag og været meget tilbøjelige til at se bort fra Indvendinger, vi kunde gøre med Hensyn til Laanet baade paa den ene og paa den anden Led, fordi vi erkendte, at her var en Nødvendighed til Stede for at tilvejebringe Midler, saaledes vil den højtærede Finansminister ikke faa særlig Vanskelighed med os med Hensyn til saadanne Skattelovforslag, derimod forstaar jeg meget godt, at han i Horisonten har set Vanskeligheder paa andre Kanter, hos visse andre Partier, og ikke har haft noget imod, at man paa Forhaand var bundet til Velvillie overfor de Skattelovforslag, vi kan imødesee.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem fastholder, at der havde været en anden Maade, hvorpaa man kunde have skaffet Statskassen de for-